

SJUKHUSFÄRD I BÖRJAN AV NITTONHUNDRATALET

Av Yvonne Boström, Umeå

Ragnar Boström berättar.

Hans mor dog när han var fem år. Fadern, Petter Boström, som då var ensam med hela barnskaran höll på med tröskning och lille Ragnar, som alltid gick barfota fick sin fot klämd mellan några kugghjul. Det var en s.k. tröskvandring med en häst som gick runt, runt. Turligt nog var det en gammal och lugn häst, så den stannade fort, annars hade nog hela foten farit. Där i byn fanns ingen läkare, inte i Harads och inte ens i Boden. Närmaste läkare fanns i Luleå.

Man rådfrågade den enda som fanns till hands och det var en barnmorska, och hon tyckte inte att det var överhängande fara. De lade på sårsalva och något flytande, som han inte minns namnet på. Han fick ligga hemma en månad så att kallbrand tillstötte. Då hade älven delvis frusit, så om det inte hade varit för Verner Sundlov som varit sjöman, så vet man inte hur det hade gått. Han och pappa klarade det genom att slå sig över.

Sedan skulle man ta gästgivareskjuts ända till Luleå. Först en häst i Harads, sedan en häst i Svartlå, en i Bredåker och så till Boden - Luleå. Gästgivaren i Svartlå hette visst Artur Hansson.

När jag frågar om Ragnar hade ont svarar han:

- Nä, ja grina int en gång, men fru Ahnqvist skulle inte ha hållit mig hemma så länge.

Läkaren i Luleå var väldigt skojig, han hette dr Hellström.

Vi fick inte bo på sjukhuset så vi fick hyra ett rum uppe på hos Fritz Olssons, där vi fick bo i en hel månad. Pappa lånade ett kärr som han skjutsade mig fram och åter till sjukhuset och fick troligen utföra några sysslor som betalning för rummet. Direkt jag kom in till läkaren så fick tårna, alla utom lilltån, opereras bort. Det var i sista minuten för att spara benet.

Ur journalrodor (felskrivningar i journaler)

”Liggande på magen undersöker jag patientens hälar”

”Gick ej att stå på förmiddagen p g a att hon inte hade några ben”

”Rödmarmorerad fot som kommer och går”

(Glimtredaktionen)